

Hac Günlüğü 1

– Mecaz Adam · 20 Nisan 2018

Bir gül kokusu çalınıyor burnuma. On dört asırlık bir gül kokusu. İçimden Müslüman olduğum için bin bir şükür diyorum. Öyle bir koku ki, yayılıyor birden evrene. Sanki hiç gitmeyecekmiş gibi. Elimi atsam tutabilirim bulutu. Ve yağmuru his edebilirim tenimde. Yıllardır aradığım, peşinden gitmeme rağmen yakalayamadığım bir koku. Manevi haz duyuyorum. Nefsim bile azgınlığını bir kenara koyup bana uyuyor böyle anlarda.

Yaşımın yetmediği zamanlarda bile, farz olan ibadetleri eda edebilmek için giriştiğim mücadelelerim geliyor aklıma. Annemin bana kıyamadığı için kaldırmadığı sahur. Ve babamın yaşım küçük diye götürmediği bayram namazları. İçimde hep ukde kaldılar...

Komşumuz Merhum Kenan abi. Yiğit, mert ve yüzü hep güleç olan Kenan Ağabeyim. O öğretti bana Elif Ba'yı. Onun sayesinde gezinebildim Furkan'ın deryasında. Kâh mutlu oldum yeniden doğmuş gibi. Kâh hüzün doldum. Yine de bir daha asla af olmam hissine kapılmadım hiç. Şimdi indirdiğim her hatimde yünlü seccademe değer gözyaşlarım. Her duada mazlumlar için ayrılmış bir bölüm bıraktım kendime. Yetmeyeceğini bilsem de.

Hacca adım adım yaklaştıkça içimde kelebekler uçuşuyor. Avazım çıktığı kadar bağırmıyorsam gökyüzüne, sırf içimdeki kelebekler zarar görmesin diye. Ve eksilmesin diye manevi hazım.

Koku gittikçe yaklaşıyor. Gün geçtikçe daha bir yayılıyor burnuma. Nasıl bir şeyse bu hiç bitmesin istiyorum. Terk etmesin beni Rahman ve onun Habibi olan Muhammed Mustafa'nın Sav merhameti.

Her an kalkan ilk uçağa binip de gidecekmişim hissiyle uyanıyorum güne. Yüzümde çiçekler açıyor. Şükrediyorum doğan güne. Ve mimari olan yaratana...

Gün gittikçe yaklaşıyor. Ve ben yazmadan duramıyorum.

Devam Edecek...